

www.eksegersi.gr

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 15 ΜΑΡΤΗ 2013

**Οι αραβικές εξεγέρσεις
δύο χρόνια μετά**

Από τη σκοπιά του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση

Γιατί να κάνει κανείς μία εκδήλωση για την «αραβική άνοιξη»; Αποτελεί τόσο σημαντικό γεγονός στην παγκόσμια ιστορία της κοινωνικής απελευθέρωσης ώστε να χρειάζεται να το μνημονεύει κανείς ή μήπως ήταν μόνο «ο νέος μοχλός της ιμπεριαλιστικής διείσδυσης» με «όχημα αστικούς εκσυγχρονισμούς που έτσι κι αλλιώς χρειάζονταν αυταρχικά αραβικά καθεστώτα σύμμαχοι των ιμπεριαλιστών», όπως ισχυρίζονται αυτοί που έχουν κάνει επιστήμη την προβοκατορολογία (διάβαζε Περισσός, από τον οποίο προέρχονται τα αποσπάσματα);

Βέβαια, αυτή η αντίληψη χωλαίνει, αφού τέτοιοι «αστικοί εκσυγχρονισμοί» δεν είδαμε να γίνονται σε άλλους συμμάχους των ιμπεριαλιστών, όπως η Σαουδική Αραβία, που ίσως είναι το αυταρχικότερο καθεστώς στην περιοχή. Ουδέποτε άλλωστε οι αστικοί εκσυγχρονισμοί επιδιώχθηκαν μέσω λαϊκών εξεγέρσεων. Αν ο χαρακτήρας των εξεγέρσεων καθοριζόταν από το αποτέλεσμα τους, γιατί να μην ισχυριστεί κανείς ότι και η εξέγερση του Πολυτεχνείου του '73 στην Ελλάδα ήταν «μοχλός αστικού εκσυγχρονισμού», αφού είχε ως αποτέλεσμα την αντικατάσταση της φασιστικής χούντας με ένα αντιδραστικό κοινοβουλευτικό καθεστώς, μέσα στο οποίο τα απομεινάρια των χουντικών κολυμπούσαν για αρκετά χρόνια σαν το ψάρι στο νερό;

Ανεξάρτητα από τις σοφιστείες αυτών που εξετάζουν την Ιστορία πίσω από τα μυωπικά γυαλιά της πρακτορολογίας και της συνομοσιολογίας, οι αραβικές εξεγέρσεις που πολιτογραφήθηκαν με τον τίτλο «αραβική άνοιξη» υπήρξαν και ήταν μαζικές. Καμία δύναμη στον κόσμο δε θα μπορέσει να σβήσει τις δεκάδες χιλιάδες λαού που πλημμύρισαν τους δρόμους και τις πλατείες από την Τυνησία και την Αίγυπτο μέχρι το Μπαχρέιν και την Υεμένη. Όπως δε θα μπορέσει να σβήσει τις διαδηλώσεις και στη Λιβύη και στη Συρία, που οδήγησαν στην ανατροπή μέσω της ιμπεριαλιστικής επέμβασης του καθεστώτος Καντάφι και στον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο (άδικο και από τις δύο πλευρές πλέον) που μαίνεται για πάνω από χρόνο στη Συρία.

Πριν επιχειρήσουμε να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας γι' αυτές τις εξεγέρσεις, καλό είναι να παραθέσουμε ένα σύντομο χρονικό τους στις διάφορες χώρες.

Εκδήλωση-Συζήτηση

**Λαϊκές εξεγέρσεις στον Αραβικό Κόσμο
Τίποτα δεν δικαιώθηκε - Ολα συνεχίζονται**

Παρασκευή 15/3
20:00

Αγαθουπόλεως 65 & Αχαρνών
www.eksegersi.gr

ΚΟΝΤΡΑ

«Πώς μπορείς να έχεις ένα βασικό μισθό ισοδύναμο με την τιμή έξι κιλών κρέατος; Είναι ανοησία». Με αυτά τα λόγια σχολίαζε ο αιγύπτιος οικονομολόγος Αχμέντ Ελ Ναγκάρ στο Γαλλικό Πρακτορείο την αύξηση του βασικού μισθού που αποφάσισε η κυβέρνηση Μουμπάρακ το Νοέμβριο του 2010, μετά από έξι μήνες... διαλογισμού. Ο βασικός μισθός τελικά αυξήθηκε, μετά από 26 ολόκληρα χρόνια που ήταν καθηλωμένος, όμως αυτό δεν γλίτωσε τον Μουμπάρακ από την κατάρρευση.

Οι εποχές της σιωπής είχαν παρελθεί ανεπιστρεπτή και η εξέγερση του Γενάρη-Φλεβάρη του 2011 σάρωσε τα πάντα. Ο επί 30 συναπτά έτη εκλεκτός των Αμερικάνων και πανίσχυρος πρόεδρος, Χόσι Μουμπάρακ κατέρρευσε μέσα σε λίγες βδομάδες. Λίγους μήνες αργότερα καταδικάστηκε σε ισόβια για το θάνατο διαδηλωτών κατά τη διάρκεια της εξέγερσης.

Ολόκληρους τόμους θα μπορούσε να γράψει κανείς, αν ήθελε να εξιστορήσει το χρονικό της εξέγερσης και των δύο χρόνων που ακολούθησαν. Θα επιχειρήσουμε ωστόσο μία σύνομη αναφορά στα σημαντικότερα γεγονότα που σημάδεψαν αυτή την περίοδο.

Είναι λάθος να νομίζει κανείς ότι η εξέγερση στην Αίγυπτο ήταν κεραυνός εν αιθρία. Οπως επεσήμανε από το Μάη του 2010 το βρετανικό BBC, επικαλούμενο καθηγητή Μεσανατολικής Ιστορίας του Πανεπιστημίου του Στάνφορντ, το διογκούμενο κίνημα διαμαρτυρίας στη χώρα αποτελούσε το μεγαλύτερο κοινωνικό κίνημα του είδους του στον αραβικό κόσμο από το τέλος του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, αγκαλιάζοντας περίπου δύο εκατομμύρια ανθρώπους από το 2004 σε περίπου 3.000 ενέργειες. Επρεπε όμως να έρθει το τσουνάμι της εξέγερσης από την Τυνησία για να κλονίσει τα θεμέλια του φασιστικού αιγυπτιακού καθεστώτος, λίγο καιρό μετά τις εκλογές βίας και νοθείας, που επιβεβαίωσαν την εξουσία του (το Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα του Μουμπάρακ είχε «σαρώσει» με 83%). Τραγική ειρωνεία. Η μέρα ορόσημο που ξεκίνησε η εξέγερση ήταν η 25η Ιανουαρίου, μέρα εθνικής γιορτής προς τιμήν της Αστυνομίας!

Ήταν μία εξέγερση που κράτησε 18 μέρες, με αποτέλεσμα πάνω από 840

νεκρούς και 6.000 τραυματίες. Η στρατιωτική χούντα που διαδέχτηκε τον Μουμπάρακ δεν διέφερε και πολύ απ' αυτόν. Επέβαλε καθεστώς έκτακτης ανάγκης, απαγόρευσε τις απεργίες, αμνήστευσε τους δολοφόνους των εξεγερμένων, έσυρε στα στρατιωτικά δικαστήρια χιλιάδες ανθρώπους (γύρω στους 10.000 ανέφερε το Αραβικό Δίκτυο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα) και στο τέλος φόρεσε καπέλο τον 78χρονο Γκανζούρι στον πρωθυπουργικό θώκο (έστω και μεταβατικό), ο οποίος είχε θητεία στο ίδιο πόστο τη δεκαετία του '90, υπό την προστασία του ίδιου του Μουμπάρακ!

Η μη δικαίωση των αιτημάτων της εξέγερσης ήταν επόμενο να προκαλέσει νέα εξεγερτικά κύματα. Το προσωπείο του «προστάτη της επανάστασης» και του «εγγυητή της ομαλής μετάβασης στη δημοκρατία», που φόρεσε το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο που αντικατέστησε τον Χόσι Μουμπάρακ, έγινε κουρέλι από τις μαζικές διαδηλώσεις που ξέσπασαν τόσο τον Ιούλη όσο και το Νοέμβριο της ίδιας χρονιάς.

Οι διαδηλωτές απαιτούν επιτάχυνση των δικών των αστυνομικών που σκότωσαν διαδηλωτές, την επιτάχυνση της δίκης του Χόσι Μουμπάρακ και των διεφθαρμένων αξιωματούχων του καθεστώτος, την καθιέρωση κατώτερου βασικού μισθού, την αναδόμηση του υπουργείου Εσωτερικών και κάθαρση στην Αστυνομία, τη Δικαιοσύνη, την Παιδεία και σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες από τους ανθρώπους του καθεστώτος Μουμπάρακ.

Στα τέλη του Νοέμβρη του 2011 ξεκινά η διαδικασία των βουλευτικών εκλογών, που ολοκληρώνεται σε τρεις γύρους, καθένος από τους οποίους περιλαμβάνει τη διεξαγωγή εκλογών σε 9 από τις 27 επαρχίες της χώρας. Οι εκλογές αποδεικνύονται φιάσκο. Η συμμετοχή στα αστικά κέντρα (του Καΐρου και της Αλεξάνδρειας συμπεριλαμβανομένων) που καταγράφηκε στον πρώτο γύρο των εκλογών είναι οριακή. Η εκλογική επιτροπή αναγκάζεται να αναθεωρήσει προς τα κάτω το ποσοστό συμμετοχής που η ίδια είχε δώσει αρχικά, από 62% σε 52%! Στο δεύτερο γύρο (που έγινε στις επόμενες εννέα επαρχίες, μεταξύ των οποίων το Ασουάν και η Γκίζα), η συμμετοχή στις εκλογές ήταν ψηλότερη

εφαρμόσει στρατιωτικό νόμο και να κηρύξει τη χώρα σε κατάσταση συναγερμού επ' αόριστον, απαγορεύοντας τις διαδηλώσεις και τις δημόσιες συναθροίσεις από τον Οκτώβριο του 2012.

Για περισσότερες πληροφορίες
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=9998&cat_id=20
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=9784&cat_id=20&pos=2&issue_id=282
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=9831&cat_id=20&pos=2&issue_id=283
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=10186&cat_id=20&pos=2&issue_id=290
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=17722&cat_id=20&pos=2&issue_id=465
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=17939&cat_id=20&pos=2&issue_id=469

στηρίου του Μπαχρέιν, τον περσινό Οκτώβριο, να επικυρώσει τις ποινές που είχαν επιβάλει στρατοδικεία σε πέντε γιατρούς του κεντρικού νοσοκομείου Σαλμάνγια της πρωτεύουσας Μάναμα, οι οποίοι περιέβαλαν τραυματισμένους πολίτες κατά τη διάρκεια της λαϊκής εξέγερσης το 2011.

Οι γιατροί αποτελούσαν μέρος ομάδας είκοσι συλληφθέντων, όλοι τους μέλη του προσωπικού του νοσοκομείου, στους οποίους είχαν επιβληθεί βαριές ποινές φυλάκισης από έκτακτα στρατοδικεία μετά το τέλος της εξέγερσης. Οι κατηγορίες που τους βάρυναν ήταν κατοχή και απόκρυψη όπλων και οργάνωση παράνομης ομάδας. Οι ποινές που προκύπτουν είναι φυλάκιση μέχρι πέντε χρόνια!

Παρά την άγρια καταστολή, οι διαδηλώσεις συνεχίζονται και κατά καιρούς αποκτούν βίαιο χαρακτήρα. Γεγονός που ανάγκασε τη μοναρχία να

Αίγυπτος

απ' αυτή των περιφερειών του πρώτου γύρου (67% αντί 52%), σημάδεύτηκαν όμως από περισσότερη βία, με το στρατό να χτυπάει διαδηλωτές. Ο επικεφαλής της συμμαχίας «Η επανάσταση συνεχίζεται» ξυλοκοπήθηκε από τη στρατιωτική αστυνομία, όταν προσπάθησε να μπει σε εκλογικό τμήμα, και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο για νοσηλεία, ενώ μακελειό έγινε (ξανά) στην πλατεία Ταχρίρ, το επίκεντρο της επανάστασης που έριξε τον Μουμπάρακ.

Στις διαδηλώσεις που έγιναν εκεί, ο στρατός απάντησε με άγρια καταστολή που κράτησε για τουλάχιστον πέντε μέρες. Οι στρατιώτες δεν δίστασαν να χτυπήσουν άγρια ακόμα και γυναίκες, όπως έδειξε και το σοκαριστικό βίντεο που έκανε το γύρο του κόσμου, με στρατιώτες να σέρνουν στο έδαφος και να χτυπούν αλύπητα με ρόπαλα και κλοτσιές μια γυναίκα.

Τελικά, το ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές στο σύνολο της επικράτειας δεν ξεπέρασε το 54%. Αυτό που έμεινε, όμως, από τις εκλογές αυτές

Ημεμένη είναι η πιο φτωχή αραβική χώρα, με 18 εκατομμύρια περίπου πληθυσμό, με μεγάλη ανεργία, κυρίως στη νεολαία, και το μισό πληθυσμό να ζει με λιγότερο από 2 δολάρια την ημέρα. Το καθεστώς του Αλί Σάλεχ, βουτηγμένο μέχρι το λαιμό στη διαφθορά, ανέπτυξε στενή συνεργασία με τις ΗΠΑ στον αποκαλούμενο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», λόγω της στρατηγικής θέσης της χώρας στο Νότιο της Αραβικής Χερσονήσου. Επίσης, στη χώρα υπάρχει ισχυρό ισλαμικό κίνημα και έντονο αντιαμερικάνικο αίσθημα, ενώ στο Βορρά υπάρχει το ισχυρό αυτονομιστικό κίνημα των Huthi και στο Νότιο άλλο αποσχιστικό κίνημα.

Το ντόμινο των εξεγέρσεων έφτασε και στην Υεμένη απειλώντας το θρόνο του επί 32 χρόνια προέδρου της χώρας Αλί Αμπντουλάχ Σάλεχ. Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν στις 22 Γενάρη 2011, απαιτώντας την παραίτηση της κυβέρνησης Σάλεχ και μέτρα για την αντιμετώπιση της φτώχειας, της ανεργίας και της διαφθοράς. Οπως ήταν επόμενο, αντιμετώπιστηκαν με άγρια καταστολή, αυτό όμως δεν απέτρεψε την όξυνσή τους. Ενδεικτικό της οξυμένης κατάστασης που επικρατούσε στη χώρα ήταν και η ρουκέτα που χτύπησε στις 3 του Ιούνη το προ-

ήταν η μεγάλη νίκη των Ισλαμιστών (των Αδελφών Μουσουλμάνων και των Σαλαφιστών του κόμματος Νουρ), που συγκέντρωσαν πάνω από το 70% των ψήφων. Οι πολιτικές δυνάμεις που δεν συμμετείχαν στην εξέγερση της 25ης Γενάρη του 2011, οι δυνάμεις που κράτησαν αποστάσεις καθ' όλη τη διάρκεια της εξέγερσης (ο εκπρόσωπος Τύπου του κόμματος Νουρ, Νάντερ Μπάκαρ, είχε υπερασμυνθεί αυτής της επιλογής λέγοντας ότι οι Αμερικάνοι θα διέταζαν τον Μουμπάρακ να τους σφάζει όλους) εμφανίζονται με τα μεγαλύτερα εκλογικά οφέλη.

Τον Ιούνιο του 2012 η Αίγυπτος απέκτησε και νέο πρόεδρο. Τον Μοχάμεντ Μόρσι, ο οποίος κέρδισε στον πόντο τον αντίπαλό του Αχμέντ Σαφίκ που ήταν ο τελευταίος πρωθυπουργός του δικτάτορα Μουμπάρακ. Η μεγάλη αποχή (της τάξης του 48%) αποτόπωσε την απογοήτευση του εκλογικού σώματος από την πολιτική κατάσταση που διαμορφώνεται στη χώρα. Γιατί ο αιγυπτιακός λαός είχε να επιλέξει ανάμεσα στα απολιθώματα της εποχής Μουμπάρακ και στη Μουσουλμανική Αδελφότητα που κράτησε εχθρική στάση απέναντι στην εξέγερση.

Για περισσότερες πληροφορίες

http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=9631&cat_id=20&pos=2&issue_id=279
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=9727&cat_id=20&pos=2&issue_id=281
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=14916&cat_id=20&pos=2&issue_id=402
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=15624&cat_id=20&pos=2&issue_id=422
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=18143&cat_id=20&pos=2&issue_id=473
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=18508&cat_id=20&pos=2&issue_id=480
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=18582&cat_id=20&pos=2&issue_id=481
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=18226&cat_id=48&pos=4
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=17206&cat_id=20

Υεμένη

εδρικό μέγαρο, σκοτώνοντας 11 κυβερνητικούς αξιωματούχους και τραυματίζοντας τον ίδιο τον Σάλεχ!

Ο τελευταίος όμως γαντζώθηκε στον προεδρικό θρόνο, προκαλώντας νέες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις μέχρι το Νοέμβριο του ίδιου χρόνου. Τότε ο Σάλεχ υπέγραψε συμφωνία με τις παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις της χώρας, με πρωτοβουλία του Συμβουλίου Συνεργασίας των χωρών του Κόλπου, για τους όρους της αποχώρησής του από το θρόνο. Η συμφωνία υπογράφηκε στο Ριάντ της Σα-

ουδικής Αραβίας και προέβλεπε πλήρη ασυλία για τον ίδιο, τους στενούς συγγενείς του και συνεργάτες του, για τα εγκλήματα που διέπραξαν κατά την 32χρονη θητεία του και ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της 10μηνιας λαϊκής εξέγερσης. Προέβλεπε επίσης τη μεταβίβαση της εξουσίας στον αντιπρόεδρο και στενό συνεργάτη του στρατηγό Μανσούρ Χάντι, ενώ ο Αλί Σάλεχ θα διατηρούσε τον τίτλο του προέδρου μέχρι τις επικείμενες προεδρικές εκλογές. Ο Χάντι ήταν και ο μοναδικός υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές που έγιναν τελικά το Φλεβάρη του 2012!

Από τότε η Αίγυπτος εξακολουθεί να είναι ένα καζάνι που βράζει με τις διαδηλώσεις να παίρνουν κατά καιρούς ιδιαίτερα βίαιες μορφές μέχρι και σκληρές συγκρούσεις και οδομαχίες, πυρπολήση των γραφείων της Αδελφότητας, ακόμη και μάχες σώμα με σώμα με νεκρούς έξω από το Προεδρικό Μέγαρο όπως έγινε τον περσινό Νοέμβριο.

Για περισσότερες πληροφορίες

http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=9632&cat_id=20&pos=2&issue_id=279
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=10047&cat_id=20&pos=2&issue_id=287
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=14271&cat_id=20&pos=2&issue_id=387
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=15232&cat_id=20&pos=2&issue_id=411
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=16052&cat_id=20&pos=2&issue_id=430
http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=16369&cat_id=20&pos=2&issue_id=438

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

**Η «Κόντρα»
χρειάζεται τη
στήριξή σας για
να αντέξει**

«Προτιμώ τον πολιτικό εξτρεμισμό του Ασαντ από έναν θρησκευτικό εξτρεμισμό. Δεν θέλουμε θρησκευτικό φανατισμό στα σύνορά μας». Η παραπάνω δήλωση του σιωνιστή βουλευτή Αγιούμπ Κάρρα, από το κυβερνητικό κόμμα (Λικούντ) του Ισραήλ, στο πρακτορείο "The Christian Science Monitor" στις 6 Μάη του 2011, ενάμιση μήνα μετά το ξέσπασμα των πρώτων αντικυβερνητικών διαδηλώσεων στη Συρία, δίνει μια απάντηση στην «ακατανόητη» απάθεια των Σιωνιστών και των Αμερικάνων απέναντι στο καθεστώς Ασαντ όλο το διάστημα που κατέστειλε με ωμή βία την εξέγερση στο εσωτερικό του. Παρόμοιες απόψεις είχε εκφράσει σε στενούς συνεργάτες του κι ο πρώην πρόεδρος του Ισραήλ, γνωστός εγκληματίας πολέμου, Αριέλ Σαρόν, ο οποίος υποστήριζε ότι προτιμούσε έναν Ασαντ να παλεύει για τη νομιμοποίησή του, παρά το χάος που θα προέκυπτε από ενδεχόμενη πτώση του.

Η αντοχή του καθεστώτος Ασαντ, το οποίο οργάνωσε ακόμα και αντιδιαδηλώσεις υπεράσπισής του, δείχνοντας ότι διαθέτει ακόμα ερείσματα στην κοινωνία, κάνει ορισμένους να πιστέψουν ότι η εξέγερση στη Συρία δεν ήταν παρά μία «δυτική συναμοσία». Βέβαια κανείς τους, ούτε ο Περισός, δεν τόλμησε να μην παραδεχτεί ότι στη χώρα υπήρχαν σοβαρά εσωτερικά προβλήματα, όμως τα βάζουν σε δεύτερη μοίρα, προσφέροντας ολόψυχα την υποστήριξή τους στον Ασαντ. Ποιος όμως μπορεί να αμφισβητήσει τις μαζικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις που ξεκίνησαν από τις 15 Μάρτη του 2011; Τότε που ο Ασαντ βρέθηκε αντιμέτωπος με διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων απόμων από την πόλη Ντεράα (με 77.000 κατοίκους, στο Νότο, κοντά στα σύνορα με την Ιορδανία, που αποτέλεσε και το επίκεντρο της εξέγερσης) και τη Χομς (τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, 160 χιλιόμετρα βόρεια της Δαμασκού), μέχρι τα προάστια της πρωτεύουσας και τις περιοχές με έντονο το κουρδικό στοιχείο.

Θα ήταν γελοίο να υποστηρίξει κανείς ότι τα εκατοντάδες βίντεο από διαδηλώσεις σε διά-

φορες πόλεις (πολλές από τις οποίες γίνονταν τη νύχτα για να γλιτώσουν τις επιθέσεις από αέρος) είναι κατασκευάσματα της «ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας»; Αν ήταν έτσι, αν η αντιπολίτευση δεν είχε ερείσματα στην κοινωνία, εύκολα ο Ασαντ θα μπορούσε να την συντρίψει και δεν θα απαιτούνταν ένας αιματηρός εμφύλιος πόλεμος για να διατηρήσει την εξουσία του. Αν ήταν έτσι, ο Ασαντ δεν θα αναγκαζόταν να διεξάγει δημοψήφισμα για πολυκομματικό σύστημα στη χώρα. Ενα δημοψήφισμα που έγινε ένα χρόνο μετά τις πρώτες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις (το Μάρτη του 2012), το οποίο είχε 57.4% συμμετοχή και στο οποίο το 89% περίπου των ψηφισάντων τάχθηκε υπέρ της αναθεώρησης του Συντάγματος για τον τερματισμό της παντοκρατορίας του κόμματος Μπάαθ και την εισαγωγή πολυκομματικού συστήματος. Αν ήταν έτσι, δε θα έβγαине η Χαμάς (που επί χρόνα λειτουργούσε τα γραφεία της ελεύθερα στη Δαμασκό), διά στόματος πρωθυπουργού Ισμαήλ Χανιγία, να χαιρετίσει τους αντικυβερνητικούς διαδηλωτές, ένα χρόνο μετά το ξέσπασμα των πρώτων διαδηλώσεων.

Η διαφορά της εξέγερσης στη Συρία από τις υπόλοιπες έγκειται στο γεγονός ότι η αντιπολίτευση αποδείχτηκε εντελώς ανίκανη να κερδίσει πλατιά τμήματα του πληθυσμού, ακριβώς για το λόγο ότι δέθηκε στο άρμα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, φτάνοντας ακόμα και στο σημείο να ζητήσει την επέμβασή τους κατά το πρότυπο της Λιβύης! Και η Συρία δεν είναι Λιβύη, αφού έχει να αντιμετωπίσει τον σιωνιστικό κίνδυνο, πράγμα που δίνει τη δυνατότητα στο καθεστώς να συσπειρώνει γύρω του ευρύτερα τμήματα του πληθυσμού.

Εκτός των άλλων, η αντιπολίτευση είναι και κατακερματισμένη. Το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο, ένα συνονθύλευμα στην πλειοψηφία αυτοεξόριστων παραγόντων, χωρίς σοβαρή εξουσία πολιτική επιρροή στη Συρία, μαστίζεται από εσωτερικές αντιθέσεις και ανταγωνισμούς και δεν έχει καταφέρει να

Συρία

παρουσιάσει μια συγκεκριμένη πολιτική ατζέντα. Η κατάσταση δεν είναι πολύ διαφορετική στον Ελεύθερο Συριακό Στρατό που αποτελείται από κατακερματισμένες ομάδες που υπολογίζονται στις 2.000 περίπου σε όλη τη χώρα.

Ετσι, η εξέγερση μετατράπηκε σε έναν αιματηρό εμφύλιο, άδικο και από τις δύο πλευρές, χωρίς ορατό τέλος. Ούτε ο κυβερνητικός στρατός ούτε οι αντάρτες μπορούν να κερδίσουν αυτό τον πόλεμο, ο οποίος, σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του Συμβουλίου Ανθρώπινων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ, που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 20 του περασμένου Δεκέμβρη, παίρνει όλο και περισσότερο ενδοθρησκευτικό και ενδοφυλετικό χαρακτήρα, «με τους σουνίτες αντάρτες να πολεμούν τις κυβερνητικές δυνάμεις, που υποστηρίζονται από τις θρησκευτικές και εθνικές μειονότητες της χώρας». Η έκθεση αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι εκτός από τους Αλαουίτες, οι Χριστιανοί, οι Δρούζοι, οι Αρμένιοι και άλλοι υποστηρίζουν στην πλειοψηφία τους το καθεστώς Ασαντ. Οι όλοι σχεδόν οι 80.000 Χριστιανοί που ζούσαν στην κεντρική πόλη Χομς, πεδίο σφοδρών συγκρούσεων, έχουν καταφύγει στη Δαμασκό και στη Βηρυτό. Οι οι Κούρδοι, που στην πλειοψηφία ζουν στη βορειοανατολική Συρία, αρχικά είχαν συγκρούσεις και με τον κυβερνητικό στρατό και με αντικυβερνητικές ένοπλες ομάδες για τον έλεγχο της περιοχής, όμως τους τελευταίους μήνες που οι κυβερνητικές δυνάμεις έχουν αποχωρήσει έχουν ενταθεί οι συγκρούσεις ανάμεσα σε Κούρδους και ένοπλες ομάδες της αντιπολίτευσης και ξένων

Για περισσότερες πληροφορίες

http://www.eksegarsi.gr/article.php?article_id=10049&cat_id=20&pos=2&issue_id=287

http://www.eksegarsi.gr/article.php?article_id=12567&cat_id=20&pos=2&issue_id=348

http://www.eksegarsi.gr/article.php?article_id=13071&cat_id=20&pos=2&issue_id=360

http://www.eksegarsi.gr/article.php?article_id=16132&cat_id=20&pos=2&issue_id=432

http://www.eksegarsi.gr/article.php?article_id=16886&cat_id=20&pos=2&issue_id=449

http://www.eksegarsi.gr/article.php?article_id=17677&cat_id=19&pos=2&issue_id=464

μαχητών. Τέλος, ότι αυξάνεται συνεχώς η παρουσία στα πολεμικά μέτωπα ξένων μαχητών, στην πλειοψηφία σουνιτών, που προέρχονται από 29 χώρες, οι περισσότεροι από τους οποίους από τη Μέση Ανατολή και τη Βόρειο Αφρική.

Ταυτόχρονα, η Συρία έχει μετατραπεί σε πεδίο άγριου ανταγωνισμού και αναμέτρησης ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η Ρωσία, που διατηρεί στην Ταρτούς τη μοναδική στρατιωτική της βάση στη Μεσόγειο, εξοπλίζει το καθεστώς Ασαντ και το υποστηρίζει διπλωματικά, αποτρέποντας μαζί με την Κίνα σκληρές αποφάσεις του ΟΗΕ σε βάρος του. Από την άλλη, ο Λευκός Οίκος και οι δυτικοί εταίροι του επιδιώκουν την ανατροπή του καθεστώτος Ασαντ και μια εντελώς αποδυναμωμένη και διαλυμένη Συρία, για να αλλάξουν το συσχετισμό δυνάμεων στην περιοχή, να απομονώσουν και να αποδυναμώσουν το ιρακικό καθεστώς και τη Χεζμπολά στο Λίβανο. Γι' αυτό στηρίζουν εξαρχής το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο, και μέσω της Τουρκίας εξοπλίζουν τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό. Ο εξοπλισμός αυτός όμως είναι περιορισμένος. Γιατί; «Δεν ξέρουμε σ' αλήθεια ποιον θα εξοπλίσουμε... Θα υποστηρίξουμε την Αλ Κάιντα στη Συρία; Τώρα και η Χαμάς υποστηρίζει την αντιπολίτευση, θα υποστηρίξουμε τη Χαμάς στη Συρία;». Τα λόγια της Χίλαρι Κλίντον στο CBS, το Φλεβάρη του 2012, δεν αποτυπώνουν μόνο το αδιέξοδο της ιμπεριαλιστικής πολιτικής στη Συρία, αλλά και την ενίσχυση των ισλαμιστών μαχητών, πράγμα για το οποίο φοβόνταν τόσο πολύ ο Σαρόν και οι διάδοχοί του.

Τίποτα δεν δικαιώθηκε, όλα συνεχίζονται

Αυτές ήταν οι σημαντικότερες «στιγμές» της «αραβικής άνοιξης». Ο εξεγερτικός άνεμος έφτασε ακόμη και σε χώρες όπως η Σαουδική Αραβία και το Κουβέιτ, αλλά αντιμετωπίστηκε με άγρια καταστολή. Κάθε αντίσταση την έπνιξαν εν τη γενέσει της. Δεν υπήρξε όμως και η αντίστοιχη μαχητικότητα και αποφασιστικότητα από τη μεριά των διαδηλωτών.

Χαρακτηριστικό των αραβικών εξεγέρσεων ήταν η ταχύτατη διάδοσή τους από χώρα σε χώρα. Δικτατορικά καθεστώτα που κυβερνούσαν επί δεκαετίες, με κοινοβουλευτικό μανδύα ή χωρίς, γκρεμίστηκαν μέσα σε λίγες βδομάδες. Ήταν σα να άνοιξε ο ασκός του Αϊόλου αποδεσμεύοντας την οργή που καταπιγόταν επί δεκαετίες.

Με αυτή την έννοια, οι αραβικές εξεγέρσεις, είτε κέρδισαν εν μέρει τους στόχους τους είτε έχασαν κάτω από την πιο άγρια καταστολή, θα καταγραφούν από την Ιστορία ως ένα βήμα προς τα μπρος, στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, αφού στη διάρκεια τους αφυπνίστηκαν εκατοντάδες χιλιάδες πληθειακών μαζών σε χώρες που μερικά χρόνια πριν κανένας δεν περίμενε ότι θα συμβεί κάτι τέτοιο.

Πουθενά βέβαια δεν έγινε κατορθωτό να ανατραπούν οι κοινωνικές σχέσεις που επικρατούσαν. Αυτό δεν ήταν δυνατό, από τη στιγμή που οι εξεγέρσεις και ταξικό χαρακτήρα δεν είχαν, αλλά ούτε και ενιαία πολιτική οργάνωση. Ετσι, ήταν σχετικά εύκολο, είτε με την άγρια καταστολή είτε με την άνοδο στην εξουσία καθεστωτικών κομμάτων που δεν αμφισβητούσαν ούτε στο ελάχιστο την ταξική καταπίεση αλλά μόνο τη μορφή διακυβέρνησης (Ισλαμιστές), να επιτευχθούν εσωκαθεστωτικές αλλαγές και να μη διαταραχτεί ριζικά η ιμπεριαλιστική κυριαρχία.

Οι λαοί αυτοί, που το παγκόσμιο κεφάλαιο τους έχει καταδικάσει στην εξαθλίωση, δε θα απελευθερωθούν ούτε από «δημοκρατικά κινήματα» ούτε από ισλαμιστικές κυβερνήσεις. Για τους λαούς αυτούς ισχύει η επισήμανση του Μαρξ, όταν πριν από ενάμιση αιώνα ανέλυε τις συνέπειες της βρετανικής κυριαρχίας στην Ινδία:

«Όταν μια κοινωνική επανάσταση διαφεντέψει στα επιτεύγματα της αστικής εποχής, στην παγκόσμια αγορά και στις μοντέρνες παραγωγικές δυνάμεις, και τα υποτάξει στον κοινό έλεγχο των πιο προχωρημένων λαών, μονάχα τότε η ανθρώπινη πρόοδος θα πάψει να μοιάζει μ' αυτό το αποτρόπαιο ειδωλολατρικό ξόανο που δεν πίνει νέκταρ παρά μόνο μέσα από το κρανίο των σφαγιασμένων».

Μέχρι τότε, οι πληθειακές μάζες θα εξεγείρονται, γιατί δε θα βρύνουν δικαίωση από οποιοδήποτε αστικό καθεστώς, όσο δημοκρατικό κι αν εμφανίζεται αυτό. Όσοι σπεύδουν να χλευάσουν αυτές τις εξεγέρσεις πρέπει να κατέβουν από τους «άμβωνες» τους, να αφουγκραστούν αυτούς τους λαούς και να αναλογιστούν πόσο περισσότερο έχουν προσφέρει αυτοί στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, στην πράξη κι όχι στα λόγια.

**Γραφτείτε
συνδρομητές
στην «Κόντρα»**

Συνδρομές

**Ετήσια 85 ευρώ
Εξάμηνη 45 ευρώ**

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65. ΤΚ 112 52, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΙΣΕΛΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898
<http://www.eksegarsi.gr>, e-mail: kontra@eksegarsi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διοκτίτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 81 - ΑΘΗΝΑ